

13.

"Đi Tìm Thời Gian Đã Mất".

Sàigòn, Chủ Nhật 22/2/1976

Chàng bảo phải đi Củ Chi nên cả một ngày dài tôi ở lại nhà Duy Quang.

Buổi chiều, đang chuyện trò cùng Lâm Đồng và đám bạn nhạc sĩ sau buổi tập thì Nguyễn bất ngờ xuất hiện. Lập tức cuộc trò chuyện biến thành cuộc rượt. Đây là một trong những kỷ niệm êm đềm thời gian này của tôi, tôi được vui bên Nguyễn và có luôn cả bè bạn.

Khuya xuống lúc nào không hay. Những người bạn mời chúng tôi ngủ lại. Tôi chối từ lời mời vì e phiền phức cho Nguyễn. Nhưng cuộc vui vẫn kéo dài nên tôi và Nguyễn phóng xe đi mua rượu thêm.

Giọng Nguyễn vang lên bất chợt:

“Đêm nay Nguyễn ở với Mẫn nghe?”

Tôi thốt chơi vui, không tin chàng nói thật. Cho đến khi Nguyễn xác nhận lần nữa:

“Đề Nguyễn phóng xe ngang nhà thử xem có ông Nội vào Sàigòn không. (Rồi la lớn ngay) A mà không! Hôm nay ngày 23 âm lịch, ông Nội không rời khỏi Dalat đâu. Nguyễn đưa Mẫn đi mua rượu rồi đi uống *café* luôn.”

thì sự rung động dạt dào làm bóp thắt trái tim tôi.

Trên đường khuya lạnh vắng trên con đường Võ Di Nguy hun hút, tôi ôm ghì vòng lưng, hôn lên làn áo Nguyễn. Hơi gió mơn man da thịt. Giữa trái tim thấy bùng lên một hạnh phúc mênh mang.

Đêm tại nhà Duy Quang, tôi nằm trong tay Nguyễn trên tấm nệm trải ngoài vườn. Cả hai không ngủ, chỉ nằm nói cho nhau nghe đủ thứ chuyện. Mặt úp vào tóc tôi, Nguyễn nói nhỏ:

“Đây là *căn nhà bốn phòng* của chúng mình trên Dalat”.

Tôi tiếp:

“Và Mẫn đang giang hồ lên thăm Nguyễn, mai sớm Mẫn lại ra đi.”

Lúc 3 giờ sáng, cả hai lần xuống bếp lục com nguội ăn. Kỷ niệm nhẹ nhàng tựa một giấc mơ để tôi khó thể tin là đang có được.

Vậy mà thật! Con người yêu dấu bằng xương bằng thịt đang hiện diện trước mặt với môi hôn thật nồng và vòng ôm thật xiết... Đó là những gì thật nhất của tình yêu tôi đang nắm giữ, lúc bấy giờ, và trong cả ký ức mãi mãi về sau.

□

Sài Gòn thứ Hai 23/2/1976

Buổi chiều, trở lại nhà Duy Quang, Nguyễn ngồi trên chiếc ghế đá đối diện, chờ tôi dạy Lâm Đồng xong rồi đi chơi.

Đột nhiên nghe mình nhói đau khi bắt gặp ánh mắt Nguyễn đắm đắm nhìn vào mặt Lâm Đồng. Sự đau nhói cứ thế kéo dài, kéo dài mãi trong suốt buổi dạy. Đây là ánh mắt từng nhiều ngày tháng qua, Nguyễn vẫn dành cho tôi đắm đuối. Tôi không tin Nguyễn thay đổi lệ làng như thế, nhưng vẫn không thể chối rằng *có một nỗi gì rất lạ đang vò nát trái tim.*

Khi anh Nguyễn Quang Vui đưa ra một ca khúc vừa soạn hòa âm xong, tôi đã dồn mọi tâm tình của mình vào đó. Dứt bản nhạc, giữa tiếng vỗ tay tán thưởng của bè bạn, anh Vui giơ cả hai tay ôm đầu tôi vào ngực, bật giọng la lớn:

“Ít ra có mất gì thì mất chứ em vẫn còn giữ được tiếng *violon* truyền cảm thế kia là đủ quá rồi.”

Buổi chiều còn lại trong quán *café* với Nguyễn, một mối lạnh âm thầm len lỏi vào tim tôi. Tôi chối từ bàn tay Nguyễn đang đưa ra. Lần thứ nhất trong cuộc tình này, tôi mới nhận biết thế nào là nỗi đau đớn của một lần kiêu hãnh bị thương tổn. Dầu vậy, tôi vẫn không chút tỏ bày với Nguyễn.

Khi Nguyễn thắc mắc:

“Nguyễn đã làm gì Mẫn buồn mà Mẫn cứ im lặng không nói gì với Nguyễn vậy?”

Tôi đáp vợ vắn:

“Thà ta phụ người hơn để người phụ ta!”

Đôi mắt Nguyễn mở to.

Tôi chỉ mỉm cười.

□

Sài Gòn, thứ Ba 24/2/1976

Cái điều đau khổ, tôi vẫn chưa tỏ được, nhưng mà nghĩ, có lẽ chẳng nên tỏ lại hơn. Nỗi kiêu hãnh tột cùng đã khiến tôi thà mất một người yêu hơn là mất bản chất. Trong tình yêu với Nguyễn, nếu biết rằng không phải chỉ tôi là người duy nhất chiếm đầy trái tim chàng, mà còn có người khác chia xẻ nữa... thì tôi bỏ!

Buổi chiều Nguyễn không uống rượu, chỉ ngồi nhìn tôi uống, vẻ thắc mắc thật nhiều theo thái độ bất thường của tôi. Tôi bật cười:

“Mẫn có đến 1.001 bản chất sâu kín, làm sao Nguyễn hiểu cho hết. Tuy nhiên Nguyễn cứ nghĩ Mẫn yêu Nguyễn và đang khổ đau vì Nguyễn là đủ. Để đâu gì có ai làm đau khổ được cho Mẫn?”

Vẻ ngạc nhiên lộ hẳn, chàng la lớn:

“Nguyễn làm Mẫn đau khổ? Không đâu! Nguyễn yêu Mẫn vô cùng mà!”

Tôi bủn môi:

“Cho nói lại đi kéo xấu hổ!”

Và tôi thích thú trước khuôn mặt đang ngó ra của Nguyễn.

Tôi "*mạnh*" hơn đa số kẻ khác trong những trường hợp như thế, lại "*nguy hiểm*" nữa khi khư khư giữ cái ý niệm sẽ không bao giờ cho phép lòng ghen được quyền hiện hữu trong tâm trí. Với tôi, chữ "*ghen*" đồng nghĩa với "*quay lưng, từ bỏ*". Khi tôi bắt đầu nghe đau khổ (để lòng ghen có thể trỗi dậy) thì *ấy là lúc tôi tự ý rút lui mãi mãi khỏi cuộc tình.*

Bên Nguyễn chiều nay, tôi cười luôn miệng, cái cười mà Nguyễn cho là "*bất thường, khó hiểu*".

"Mãn đâu bao giờ cười như vậy? Bất thường và khó hiểu, khác hẳn cái cười mọi ngày Nguyễn vẫn thấy nơi Mãn."

Lúc chàng chối từ ly rượu tôi đưa, tôi nói:

"Nguyễn không uống mà chỉ cố tình phục rượu Mãn bởi Nguyễn hiểu khó ai buộc Mãn phơi bày nỗi đau khổ, trù ra rượu."

Ánh mắt Nguyễn nhuốm đầy xúc cảm. Xiết chặt bàn tay tôi, chàng ân cần nói nhỏ:

"Nguyễn thương Mãn quá! "

Tôi hất tay chàng ra mà nghe dậy lên trong lòng nỗi rung động vô cùng.

Quả thật là bất bình thường !

[]

Sàigòn, thứ Tư 25/2/1976

Buổi chiều chúng tôi lại đi uống rượu. Đạo gần đây, tôi không nghe vui bên Nguyễn nữa, càng ngày càng thấy mình buồn bã hẳn đi mà chẳng hiểu tại sao? Có những đêm trở giấc giữa khuya để không ngủ lại được, một mối u hoài vô cùng xâm chiếm tâm tư. Kiểm điểm thì thấy tình yêu chúng tôi vẫn đầy ắp, tôi có công việc làm thích hợp, gần gũi gia đình và được bạn bè thương quý...; vậy mà trong sâu kín tâm tư cứ như có cái gì âm ỉ đến thành một mối. Cái ý muốn tự hủy chờn vờn đầu óc. Trong các cuộc chơi, tôi thường im lặng trước Nguyễn nhiều hơn.

Chiều nay cũng thế. Tôi nghe lòng dị hãn khi hiện diện trước Nguyễn, vậy mà vẫn thấy tâm tư thật xa vắng.

Khi Nguyễn đưa ra nhận xét:

"Nguyễn chỉ xót xa một nỗi, đạo sau này thấy Mãn không còn vui bên Nguyễn nữa. Nguyễn không biết từ nguyên nhân nào mà xảy ra điều kia."

thì tôi chỉ nhìn Nguyễn mà không đáp, đồng thời nhận ra sự phá sản trầm trọng của tâm hồn mình...

Buổi chiều nơi quán ông già, Nguyễn ngồi nhìn tôi đưa đầu lên môi từng hớp rượu đắng. Trong tôi, nỗi buồn dâng lên cao độ, nhưng chẳng muốn tâm sự gì với Nguyễn về nỗi buồn này, chỉ tự thấy như

mình đang chơi voi bay bổng; thỉnh thoảng một nụ cười khô nơi khóe miệng hé ra.

Một lúc thật lâu, tôi bày tỏ:

"Ngày nay nhớ lại anh Ngọc, Mẫn mới hiểu được để mà nuôi tiếc đôi lúc. Nhưng Mẫn tự tha thứ cho mình bởi vì trong cái ngày xưa ấy, Mẫn cũng đã sống hết lòng cùng anh ấy. Khi còn ở với anh ấy, Mẫn được nhiều người đàn ông ưa thích. Nhưng Mẫn biết anh Ngọc chỉ oán ghét một người. Mẫn hiểu được nỗi đau khổ này nên cố tình van xin anh Ngọc cho Mẫn được cùng với anh ấy một lần mời người đàn ông kia dùng bữa, để trong cơ hội ấy, Mẫn có thể chứng tỏ cho cả hai rằng Mẫn chỉ yêu anh Ngọc mà không là bất kỳ ai... Ngày xưa mình như vậy mà có mất nhau thì cũng chỉ là định mệnh."

Khuôn mặt Nguyễn đậm thành ngơ ngẩn.

Tôi mỉm cười nói tiếp:

"Còn Mẫn, Mẫn không may mắn như anh Ngọc..."

Giọng Nguyễn trở nên khẩn thiết:

"Mẫn là người rất phóng khoáng. Nói cho Nguyễn biết nguyên nhân nào tạo nên trên Mẫn nỗi buồn rũ rượi chiều nay đi!"

Tôi nhìn Nguyễn thật sâu, cố đo lường xem trong tâm tư chàng có gì thay đổi? Nguyễn tỏ ra không tránh né cái nhìn ấy.

Mãi lúc lâu, tôi chậm rãi nói:

"Ánh mắt đăm đăm hai ngày trước của Nguyễn hướng về Lâm Đồng làm Mẫn đau đớn. Mẫn nghĩ là Nguyễn thích cô ấy nên mới có cái nhìn say mê buổi chiều hôm kia. Tuy nhiên vì kiêu hãnh và cũng vì tôn trọng Nguyễn, Mẫn không dám tỏ bày ý nghĩ. Chỉ tự mình xác định, nên bữa ấy đã yêu cầu Nguyễn cùng Mẫn đến nhà Duy Quang uống rượu lần nữa, *nhưng Nguyễn không nhận*. Nguyễn không giống Mẫn ngày trước nên cứ để Mẫn loay hoay hoài trong đau khổ và nỗi kiêu hãnh riêng."

Nguyễn thốt kêu lên:

"Nguyễn thương Mẫn quá! Thương Mẫn quá! Sao lại tự hành hạ mình như vậy? Nguyễn nhận rằng có nhìn cô Lâm Đồng nhưng bởi vì Nguyễn từng nghe bác Cát khen cái mũi cao cao của cô Lâm Đồng thưở hai người còn học chung trên Dalat, nên nhìn thế thôi."

Tôi nghe nhói lòng nhưng không nói gì nữa.

Trên chiếc xe phóng như bay trở lại buổi tập ở nhà Duy Quang, rất nhiều lần Nguyễn vói tay ra sau ghì sát tôi vào người, thật nguy hiểm khi chiếc xe chàng cứ như sắp tông vào những chiếc khác. Rồi cũng nhiều lần bất thần ngừng ngay giữa lòng đường đầy xe cộ, Nguyễn ngoảnh nhìn tôi hỏi trong tiếng cười rộ:

"Mẫn có sợ không?"

Trông chàng rõ ràng như đang rơi vào trạng thái điên đảo.

Khi đã dừng xe trước cửa nhà Duy Quang, Nguyễn vụt nói:

“Nguyễn về một chút. Nếu ông Nội không vô Sài Gòn chiều nay, Nguyễn sẽ đến ở lại với Mẫn, Mẫn chịu không?”

Tôi thật ngạc nhiên đến cảm động.

Thì quả nhiên, Nguyễn quay lại trong lúc tôi đang đàn, có một đám bạn vây quanh tán thưởng. Tôi nghe thật ám trong lòng khi vừa có âm nhạc lại có luôn cả Nguyễn.

Nguyễn ghé tai tôi nói nhỏ:

“Nguyễn yêu Mẫn nhiều đến độ về nhà thấy ông Nội đã vô mà vẫn nói dối rằng ngày mai đi công tác sinh viên sớm, phải ngủ lại trường, để đến với Mẫn.”

Tôi xiết tay chàng thật chắc, không nói được lời gì trong niềm cảm xúc mênh mang.

□

“À la Recherche du Temps Perdu...”

Sài Gòn, chính nguyệt hồi nhật, Chủ nhật 29/2/1976

Ta đang ghi lại những ngày cũ đã mất, thời gian mà ta thật điên dại quay cuồng đến độ chẳng còn thấy thích phô diễn nỗi cảm hoài sâu thẳm trong tim. Nhất là từ buổi đưa cho nàng quyển truyện của riêng ta cùng cây bút chì để dùng viết hằng ngày, ta đã không còn dám sống lại với chính mình, khiến hoài lên trên mặt giấy nữa.

Đi uống rượu, nàng thường gạn hỏi tại sao ta không tiếp tục quyển truyện? Điều đó cần thiết cho nàng như những vuốt ve thân mật nhất. Ta nghe xúc động dạt dào và thương nàng vô hạn.

Phải, ta nên viết lại những ngày tháng ma mị này chứ! Nàng có lý. Vì vậy ta sống lại với những ngày cũ, viết ra chân thành nhất.

Đêm nay ngày cuối của tháng Giêng (30/1 âm lịch), ta dừng lại đây để nghe lòng hoài cảm băng khuâng.

Buổi chiều ngồi uống rượu trong vườn nhà cô Lâm Đồng, nàng chợt la lên: “Hôm nay là ngày cuối của tháng Giêng, ngày mai là tháng mới!”

Đêm cuối tháng Giêng, trời đen mù mịt. Ta tìm mãi vẫn không thấy một ánh sao chung cho ta và nàng. Gió lạnh nhẹ nhàng khiến ta chợt nhớ những đêm ngồi một mình bên đèn như thế này, viết truyện cho Trân Sa. Ngoài trời khi ấy, những vì sao vẫn lấp lánh kỳ diệu trên bầu trời đen tối. Những vì sao Bétléem mang đầy ơn cứu rỗi mà ta thì lại khổ sở hơn bao giờ!

Trong vườn, ngồi uống rượu lại rai đợi chiều xuống, nàng bảo 5 tây nàng đi công tác vài ngày với ban nhạc ở Cần Thơ. Ta nhìn thấy trước trong đầu những ngày phải đi uống rượu một chắc nên nghe buồn buồn trong bụng. Cuộc sống của nàng, ta thấy giống như cuộc sống chàng Mouth trong tác phẩm Mối Tình Chàng Nghệ Sĩ của Hermann Hesse. Chàng Mouth chấp hành một cuộc đời bi tráng công

cộng. Hơn bao giờ, ta thấy mình giống như anh chàng què giò trong quyển ấy, một vài điểm.

Ngày mai lại phải tiếp tục công việc thường nhật, ta không có cảm giác gì nhưng thấy mình đỡ trống trải hơn khi phải suốt ngày sống lang thang ngoài đường. Thì giờ thừa thãi đến nỗi ta thấy thân hình như càng dài ra thêm trong những lúc rong chơi.

Rời nhà cô Lâm Đồng cậu Duy Quang thì trời đã tối. Đề nghị ban chiêu của nàng nấu cơm ăn nước mắm ở nhà cậu Quang không được ta tán thành, trở lại trong đầu. Nhà cậu Quang nấu cơm ăn được, nhưng ở đó thiếu cái không khí để ăn cơm với nước mắm. Ta muốn ăn cơm ở nhà Bà Ngoại dù là cơm nguội, có ta và nàng. Buổi cơm gia đình trên tấm phảng thật ấm áp dễ chịu. Ít ra ở đó, ta thấy mình an ổn hơn. Ta ngồi, thu hoài huy vào đầu những hình ảnh ấy mà không bao giờ thấy đủ. Trái lại, nàng không ưa những buổi cơm như thế. Nàng chỉ thích ăn một mình, hoặc là ăn những thứ không phải là cơm! Ta nghĩ hoài vẫn không hiểu được.

Trong bàn cơm, Bà Ngoại hỏi nàng sao không ăn cơm? Nàng trả lời đùa cợt rằng nàng chỉ thích ăn bằng quơ những món nhậu!

Nàng vẫn hay nói với ta, nàng chán ăn cơm ở nhà Bà Ngoại. (Có lẽ Bà Ngoại thiếu rượu cho nàng uống?!)

[]